

Szűk Balázs

Sehol

Ha majd fiam kérdőre von
 panelosított urnasiórnál, hova
 az olcsóság miatt költöztem idejekorán
 egész spórolós életem
 büszke metaforájaként,
 mit mondok majd neki,
 milyen parainesist öklend
 fel a mélyből kihűlt serviens szám,
 elgyávult porom, melyből
 nem keltek eszmék, s nem virulhattak
 reneszánsz kertek sem sétáló filozófusokkal.
 Mit mondok majd neki, ha örökkön
 békétlen-boldogtalan szellemképem
 néha átsuhan számítógépe
 harcoktól izzadt monitorján,
 s mint ama Hamlet Helsingőr vára felett,
 rettentő súlyt rakok kicsiny szívére, hogy
 szürke haláloméért vállalja a dicstelen
 őrülést, mert az maga az élet,
 s ezen kívül semmi sem az!
 Mit mondok majd neki, hogy meghallgasson
 egy századmásodpercnyi villanást,
 hisz életemben is gyakran asztráltest voltam:
 leírt, pitiáner gyalogosa a tisztességnek,
 sehonnai-agymosott járadékolt,
 visszaküldött pályázatok sajnálomuramja,
 összeszurkált légi herceg Baudelaire lapjairól,
 titkos tabu, akit vigyorogva megtapod
 a hatalom Leviatán-tenyészeté, s
 lassan félrevezetett családjá is.
 Mit mondok majd, mért lettem ily
 könyörtelen és renitens, ilyen magamnak
 való lobbanás, ily naptalan „fehér törpe”.
 Mit mondok majd nyugtatót és
 reménytelit innen a síron túlról,
 hisz még most is harcolok
 ellenem kelt földi szélalmokkal,
 holott élnem kellene már végre itt a mélyben,
 nem mint rénszarvas hónap fehérében,
 csak a sötét igazság puha fészékében,
 mint meleg fény a halotti beszédben.